

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Da Hyrdedrengen skulde i Skoven

Citation: Aakjær, Jeppe: "Da Hyrdedrengen skulde i Skoven", i Aakjær, Jeppe: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer07tom-shoot-workid54880/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Vadmelsfolk ; Af Gammel Jehannes hans Bivelskistaarri ; Esper Tækki. - 1919*

DA HYRDEDRENGEN SKULDE I SKOVEN

(1905)

Det var ellers et kjønt Hus, der laa paa Ailgaard den Sommermorgen, her er Tale om. Stafen, Gaardens 50-aarige Ejer og Husbond, kom i Skjorteærmer halsende ud af Bryggersdøren, stumled over en Zinkspand, der stod henkastet paa Stenbroen, vendte sig i sit Raseri mod Spanden og kyled den under en Række hule Eder mod Stuehuset, saa et af Kjøkkenvinduerne sank klirrende i Støvei. I næste Nu stod Stafens værdige Viv truende i Dørkarmen:

„Men Gud spar og bevar en i Jesu Navn endda, er Mennesket bleven vidløs!“

Sidsel Mari var nær ved at tude.

„Tykkes du ikke, Stafen, te du har Ære af, som du opfører dig imod dine egne Sager? To af de bedste Ruder helt smaddergruttet, aa ve endda!“ Sidsel Mari gav sig med Besvær til at samle Skaarene op i sit Forklæde, mens hun bestandig brugte Mund.

Stafen holdt sig stadig ude i Omkredsen. Egentlig var han godt flov over sin Handling og aldeles rasende over den Udgift, han vilde faa med Rudernes Fornyelse. Det var ogsaa Fandens, som han var kommen af Sted!

Naturligvis havde han ikke sigtet imod Ruderne, men imod Brødrammen, og det hele var bare beregnet paa at lave en Smule Spektakel og give de forbandede Kvindfolk en gavalig Forskrækkelse.

Sidsel Mari blev ved med at la Munden gaa; Stafen brøled til sit Forsvar: „Ja, hvi Satan sætter saa saadanne forbandede Malorriser“ (her sigtedes til Tjenestepigerne)—

„a siger: hvi sætter de Sagerne saadan, te en skal ha det at brække baade Arme og Ben over! De var ikke bedre værd, saadanne Skravindier, end en gik hen og tog en Slavi og lagde dem over dje Bælle, saa de kunde synke ved det!

Her gaar det og vender og trønder, vender og trønder! Det kan ikke faa den ene Skank om den anden; men lad det komme ud, lad det komme til Rend, saa skal a helsen love for, der kan komme Flyvt i Skjørtene!

Om der bliver noget udrettet i Gaarden eller ikke, det er ikke det, det staar paa; nej, faa Tiden dreven af, og Lønnen pilket fra en, saadan det kan komme til Strolen efter sin egen Kommers, det er det, det gjælder om; saa er det snart det samme, om det er bitte eller stor, for Husbonden — han skal rungeneres! — Og du holder med det! Du tykkes, det skal føjes! — Nu staar en saa her i Morgen igjen og har ingen Hjorddreng. Om Kreaturerne bejser ad Helvede til, hvad gjør det, bare Drengen morer sig. Jow, aaejow! Han skal paa Ferietur; han skal i Skoven, naar en anden maa gaa ved Arbejdet. Det er Lærerne dje Paafund nu om Dage; det er helsen en god Opdragelse at gi saadan en Kyter! Aae, hvor skulde det tæ'skes!* Stafen svang Armen vildt over sit Hoved.

Men nu havde Sidsel Mari faaet et kjærkomment Angrebspunkt og raabte hen imod Manden tværs over Gaardens bræde, friskduftende Mødding: „Ja, du er helsen den rette god Karl til at tale om Opdragelse, saadan som du opfører dig og knajser dine egne Vinduesruder af ene, bar Vidtløshed! Skulde ikke et gammelt Menneske skamme sig ved at gjere, hvad en knapuok vilde tiltro en skjødles Knægt. Føj for en Vesen endda!“

Men forinden de sidste Ord naaet frem, havde Pokker allerede taget ved Stafen ud ad Risløsdøren.

Det, der var gaaet forud for denne Scene, var følgende:

Efter Davien var Hyrdedrengen kommen frem med det Budskab fra den nye Skolelærer, at denne næste Dag agtede sig i Bedingholms Skov med alle Børnene; Turen skulde foregaa pr. Tog og koste en Bagatel af saa og saa meget; Læreren haabed, at ikke blot Gaardmandsbørnene, men ogsaa Tjenestdrengene og helst alle uden Undtagelse maatte kunne faa Tilladelse til at deltage i Udflugten, som

jo havde været forberedt længe, og som det havde kostet megen Unage at faa i Stand.

Læreren vidste nok, at det var første Gang noget sædant forsøgtes i hans Skole, mens det i andre, mindre gammeltdags Egne var en sagt Ret, at Børnene mindst een Gang hver Sommer skulde ha en Udflugt til en naturskøn Piet i Nærheden. Alt dette havde Læreren fremført for Børnenes Forældre en Søndag ved Kirken og havde ogsaa opnaaet de flestes Godkiendelse; men uheldigvis havde Stafen ikke været til Stede og vilde vel ogsaa vanskelig ha ladet sig omvende til Degnens Synspunkt.

Bitte Jens stod nu her og skulde tale sin og Degnens Sag overfor sin strenge og tvære Husbond; han følte, at han gjorde det saa usigelig daarligt, saa bitte og bange som han var. Stemmen skjælv, og Sætningerne faldt fra hinanden i lutter afbrudte Stumper, og Stafen faldt over hver Ille Ytring for sig og smadrede den som en Æggeskal; han løftede sin Stemme mod Loftet og lod den fuld af Bebrejdelse rulle hen over Jenses Hoved, mens Parken af bar Skamfuldhed var nær ved at forsvinde i sin egen Hæ.

„I Skoven! Siger du i Skoven? Paa Udflugt? Du! Her lige foran Høstens Tid! Jow, det kunde vist ikke være saa galt! Saa var den Tid dreven af! — — Og det sætter Læreren i jer! Derfor gifr en ham Offer og Løn og — hes og her! — for at han skal lære jer at stille Fordringer til Husbonden! I kan ikke gjøre én det broget nok selv. Jow, a her længe set, hvad det var for en Person. Havde en saa endda beholdt den gamle. Han kunde sku holde en Tone i Kirken langt længere end den her sølle Spirris, og en Grævskrift, som gamle Pallesen kunde sætte sammen, kommer den her, Fanden glo mig, aldrig til at gjøre Magen til i hans Dage. Og saa var den gamle da et Menneske, en kunde snakke med; han kunde da sætte sig ind i, te naar en Husbond holdt en Tjenestedreng og gav ham Kost og Løn og — hes og her — saa var det ikke for at lade ham sidde i Skolen og drive, men for at han da kunde gjøre en bitte Krumm Nyttie i Gaarden. Men kom til den her og bed ham om at lade Drengen være fri for Skolen i nogle Dage, hvad mon han svarer en: „Dette kan jeg sandelig ikke indlade mig paa, Hr. Stafen Ajlgaard!“ — Nej, det kan han ikke indlade

sig paa! Saadan en sølle vigtig Stegell! — Og saa kommer han nu her og forlanger, te en skal gi Aikald paa Drengen her midt i den allertravieste Sommertid; det var endda, hvad det var, om det havde været en — æh — Vinterdag, æ vil sige " — —

„Aa, du er da en sær sølle en til at staa og hjavle op!“ afbrød nu pludselig Sidsel Mari og løfted i det samme en Gryde kogende Kartofler af Ilden, saa Vandet blarped ned over de flammende Hedetørv. „Vüde du maa-ske ha, at Læreren skulde gjøre Skovtur med Børnene en Vinterdag? Hvordan kan du nu staa og sige saadan noget tombet Snak; der er da heller ikke mindste Sædding ved din Tale mer! A ser vel, det ikke er nemt at omvære Drengen en hel Dag ud, men for andre ðje Skyld saa kan en jo da ikke nægte det. A hørte da ogsaa, te Wolles Tjenestdreng skulde med — —“

„Niels Krænsens skal ogsaa med,“ fremstødte nu Jens, der havde fattet Mod ved Modmoderens lidt uventede Undsætning. „Han skal op at age med Jens Vistsen.“

„Aa hold du mig din Mund, din Morris!“ sa Stafen og gjorde en truende Bevægelse hen imod Hjorddrengen, der blev saa lille af Angest, at han var nær ved at forsvinde under Bordpladen.

Sidsel Mari fortsatte: „Som a siger: vi vil ikke ha nogen Udstand med Læreren for den Ting, nu en staar og snart selv har Børn, en skal ha i Skole. Saa finder en vel en Udvej til at omvære ham“.

„Ja, dine Udveje dem kender a,“ svared Stafen hverregal, „saa kan en anden en selv faa for sig at rende eiter Høvdeme. For te du eiter Pigerne skulde læ' én en Haand — — —“

„Ja, tho det kommer en da vel om ved,“ sa Sidsel Mari beroligende, „naar du nu kunde la være at la æ Gal ta Overhaand.“

Stafen drejed sig paany fuldlaadet mod Hjorddrengen: „Det er sært, en ikke ogsaa er bleven udkommanderet til at kjøre dig til Stationen; maa du gaa? maa du vel gaa, min Fa'r? Skal en ikke ha Fjedervognen ud? Elier Kaleschen, — det kunde da alligevel være saa meget rarere!“

Og det gjælder jo bare om at forlange; en Husbond — han er jo ikke til andet end til at oplyde, hvad hans

Tjenestefolk behager at finde paa. Det kan en jo høre paa vor Mor, om en ikke kan faa det at vide andre Steder; hun holder med det; hun tykkes, det er helt hwell, naar en Knægt kan forlange — — —

„Aa kunde du nu ikke faa noget andet at bestille end staa her og bruge Kjæve!“ svarede Sidsel Mari truende.

„Lod en dig raade til enhver Tid, saa blev en da snart skammet for hele Sognet.

Hvad tror du, Folk vilde sige, hvis vi var de eneste, der holdt deres Dreng hjemme fra Skovturen! — —

Aa gaa fra Bordet, saadan en kan faa Vandet hældt fra Kartofflerne,* afsluttet Sidsel Mari myndigt, mens hun mased ind paa Livet af Stafen med den kogende Gryde ved Øerne.

Med megen Træskolarm rykked Stafen bort fra Vasken, og da han nu var kommen i Rav, gik han ud af Huset, saa de jærmbeslagne Træskobeder rasped i Bryggersstenene.

Kort efter indtraf saa det foran skildrede Aitentat mod Vinduesruderne, der endte med Stafens Flugt gjennem Vesterhuset.

Lidt efter kom han til Syne paa Grønningen bag den hvide Ladevæg; her var der et Par tøjrede Kreaturer, som skulde røkkes af Sted.

Den røde Plag kunde længe ikke komme sig af sin Forbavselse, da den i Dag i Stedet for de sædvanlige Kjærtegn fik et rasende Stød i Klaptræerne; og Ronnivædderen, der ellers havde frit Slag alle Vegne, og hvis fripostige, halvt kammeratlige Dunk i Stafens rummelige Buxebag aldrig forhen var bleven taget ilde op, blev i Dag lønnet med Kellen mellem Øjnene foruden et rasende:

„Kan du holde dig ved en Side, dit laadne Spøgelse!“

Med Ryggen i en vred Bue og Armene krogede som til Ørefigner gled Stafen videre over Grønagrene.

Samme Dag henimod Aften stod lille Jens nede ved Strømmen og renskured sine brune Ben, mens Svalerne svitted over Sivene og Viben larmed over Engdraget. — En ældre Mand med opsmøgede Buxer kom ind over Kjærene med en vippende Medegaj over Skuldren; ud foran Jens standsed han paa de nøgne, gammelmandstynde Fodballer og sa oprømt: „Ih ser vi til æ bitte Ka'! Det kan a minsæl lide, te du faar de smaa Lankener gjort rene. I gaar jo ellers med Greblag paa jer der i Ajlgaard; men

sig mig, hvordan kan det være, te du gjør dig saa snøg i Aften? Skal du sd æ By?“

„A skal til Skoviest i Morgen. Det skal alle Skolebørnene. Der skal ogsaa en Spillemand med. Og vor Melmad skal vi ha med os, for vi kommer ikke hjem før med æ sidst Tog,“ sa Jens og sparked i Bækken saa Vandet strilled.

„Ih nej da, hvad hører a!“ udbroed Fisker Thames.

„Det er helsen no andet end at sidde hjemme ved et Fad sure Vælling!

Skal det saa koste noget?“

„Ja—, for hvem der har Raad til det; men a skal nu ikke gi noget; det har Degnen sagt, for min Mo'r har været ved ham.“

„Naal — Har Stafen saa givet sit Minde til det?“ spurgte Thames.

„Ja, saadan da!“ svared Jens undvigende.

„Jo, a kan sgu nok tænke, te det har holdt jævn haardt,“ sa Thames filrende; „men tho det kan du jo ta dig let, naar du har faaet Lov.

Ih, Død og Kæft! — Saa skal I vel være tidlig til Farts?“

„Ja, vi skal med Morgentoget; for vi skal om ved tre Stationer!“

Jens svimled ved Tanken om saa lang en Udfærd.

„Ja saagi skal I vel saa! Ja, ja, min Dreng, lad mig saa se, du ikke ligger paa det grønne Øre; for Toget — det venter mi'sæl ikke paa nogen.“

Thames svipped videre med sin Medegaj.

Stafen Ajlgaard havde aldrig saa snart næste Dags Morgen aadnet Staidkammerdøren og ladet sin sprukne Stjerne gjælde, før Jens sad lysvaagen paa Sengestokken og strakte Haanden ud efter Stadstøjet, som han Aftenen i Forvejen omhyggeligt havde henlagt paa Skrinet ved Siden af Sengen.

„Naa du skal i det nye Tøj lige med det samme,“ sa Stafen, „tho a troed, du vilde vente, til du havde faaet Hævderne ud.“

Her styrted en Sten ned i Jenses Hjærte. Han havde haabet saa inderligt, at han i Dag skulde være bleven fri for Kreaturerne; thi skulde han først til Slæben med dem

op i Udmærkerne, kunde Tiden let løbe fra ham, ikke at tale om, at han fik sit nye Tøj griset til.

Jens sad et Øjeblik ubeslutsom midt mellem det nye og det gamle Tøj; i Fortvivlelse over Valget begyndte han stille at flåbe.

„Naa, saa du skulde til at pibe over det!“ larmed Stafen. „Jow, a kjender det! I er nogle stredde Karle! Saa du vilde ha væltet dig lige af Sengen og i Toget; jow, det havde jo været lige saa behageligt! Saa kunde en anden en selv ha staaet ved det og selv gjort det hele; blot du kan komme ad Døren!“

Jenses Taarer faldt stærkere og stærkere, mens Stafen blev mere og mere gaihovedet; tilsidst gjorde han en truende Drejning hen imod den nøgne Dreng og raabte:

„Vil du holde mig din Mund, din usle Mjatt, heller a skal lære dig til det! Skal du sidde her og skræbe over at trække et Par Kreaturer ud, naar der baade er een og to Timer til Toget gaar!“

„Se du nu at faa Buxerne over Laarene og kom ud og faa begyndt, mens Tid er. Du faar sgu huske, min Fa'r, te du er ude at tjene og ikke mere kan krykke i Ly bag din Mors Skjorter.“

I det samme høres et Par stiltfærdige Træskos Listen over Staldstenerne; Stafen vendte sig om, og saa Drengens Mo'r, en lille krumbøjet Kvinde med et blegt, godlidende Ansigt.

„Godmorgen!“ sa hun og kigged under Hovedklædet forbi Stafen ind til Sønnen, der endnu sad smaagrædende paa Sengestokken.

„Naa, du har faaet Fødderne til Gulvet; ja, a er saamænd gaaet herhen med et Par nye Hoser til dig; for du skal nok til Storhed i Dag.“

Hun saa smaaleende op i Stafens tvære Ansigt; men da hun havde vekslet et Par Øjekast med ham og Sønnen, forstod hun straks Stillingen og sa:

„Ja, det kan maaskesig være vanskeligt nok at undvære ham saadan en hel Dag.“

„Aa, det bliver der nok ikke taget noget Hensyn til i vore Tider,“ svared Stafen med en grim Mundvridding. „Det er snart kun paa Lønningsdagen, te en Husbond ved, om han har nogen Tjenestefolk, eller han har ingen.“

Tho a vilde ha, te han skulde trække et Par Hoveder

ud, inden han tog til det: det tykkes a ikke kunde være hans Ære for nær, naar han saa forresten faar den hele Dag af saa Dank i.

Tho Toget gaar da først om et Par Timer eller saadan; og selv om han ogsaa tog ved Mullen af et Par Oyrer og flytted et Par Kobbel Faar, inden han kom til Stormen — væk fra det heie — saa kunde han vel endda naa, hvad han skulde. A skal saamænd ikke forlange urimelige Ting af Kuægten; hare han endda vilde ta Kalvene med sig om paa Sønderheden; og det er da ikke aiting af hans Vej."

"Ja, med Guds Hjælp saa naar han vel ogsaa at faa det udrettet; naar han saa maa være fri," sa den stille Ann Mari; "men saa maa du virkelig skynde dig, bitte Jens!"

Staten, der nu havde opnaaet sit, forsvandt uden Farvel ud af Stalden, mens Jens begyndte at klæde sig paa. "Kom du nu ud til Vandtruget og faa dig vasket ordentlig ren; pas endelig paa Ørerne!" formanede Ann Mari.

"Det er endda svært, saa blanke du har faaet dem," fortsatte hun og pegte hen paa Jenses Sko, som han omhyggeligt havde børstet Altenen i Forvejen og stillet hen foran Sengen.

"Tror du nu ikke, det klogeste vilde være at ta dem og de nye Hoser paa Nakken, saa længe du har at gjøre med Kreaturerne; helsen faar du dem jo heil smudsket til af Dug og Skidt."

Faa Minutter efter havde Jens allerede faaet Kalvene koblet ud og holdt nu paa Stenbroen med Strømperne og de smaa blanke Sko i en Snor over Skuldrene. Han var formelig bleven heil nydelig i Tøjet, som han stod der i al sin Nyvaskethed. Et splinternyt Slips, som Moderen havde haft i Lommen til ham, fik ham hvert Øjeblik til i Selvfølelse at skele ned under Hagen. For sidste Gang gik Ann Mari bag om Sønnen og gav ham et kraftigt Løft i Trøjekraven. —

— Jens' Madmor kom ud af Gangdøren med en sitlig Melmadspakke i Haanden.

Kalvene stod og smaasov i Rebene, løfted kun nu og da et Forben for at bortstampe Fluerne.

"I skal endda ha Tak for Drengen, at han fik Lov

at komme med de andre; det er da en sær Skjønhed for ham," sa Ann Mari.

"Ja," svared Sidsel Mari, og la Haanden paa sit fremstaende Underliv, "de har det godt i vore Tider, æ Tjenest'folk, det er ikke som i anden s! Ungdage! Nu sker de snart ensdan Ret, hvad enten de er Gaardmandsbørn eller Husmandsknægte. Og naar en tænker ved det, saa skulde der vel gjerne være lidt Forskjel paa fremmede og saa ens egne.

Saadan tykkes da al —

Naa, her har du din Melmad," sa hun med en rask Overgang. "Æder du det ikke hver Krumme, saa tar du det vel med dig hjem igjen. —

Kom saa af Sted med Høvderne: og skik dig vel; det spørges mindst!"

Jens tog mod Smørrebrødet og satte Kalvene i Gang. Moderen fulgte stiftfærdigt efter.

Udenfor Porten slog hun det sribede Forklæde til Side og jog Haanden ned i sin Skjortelomme.

"Ja, Staten gav dig velsagtens ikke noget til Turen?" spurgte hun og begyndte at opvikle et Stykke Avispapir.

"Ne—ej!"

"Nej, det tænkte a godt nok. —

Her er en enlig 25 Øre, som vor Far gav mig med til dig.

Han er jo selv i Mosen; du kommer lige der forbi! Du skulde nikke ud til ham fra Toget; det vil han blive glad ved.

Og pas saa godt paa æ bitte Skilling, mit Barn; tho en har jo faa af dem.

Og lad mig saa se, du holder af dit Tøj!

Naa, Farvel, bitte Jens! Og kom nu vel af Sted med det!"

Jens drog videre med sit Kalvekobbel.

Morgenhimlen var blaa som en Drøm. Dueflukke fløj hjemad fra Brakmarkerne og vendte de hvide Vinger i Lufften; Kalvenes Spor laa bag dem som lange, dunkle Striber i Duggen.

Gaardfolkene begyndte allerede at kjøre deres Børn til Stationen. De morgenkaade Hestespand søgte raskt ind paa hinanden, indtil Vognene danned en afbrudt Række. De frisklakerede Vognfadinger glimted; de suaa Gaardmands-

døtre i de klare Kjoler og med Flagrebaand i Hattene sad i Agestolene og tiskede, nyfigne som Ællinger, der lige er komne ud af Skallen. Bagved dem, holdende sig fast ved Agestolenes Ryglæn, stod Tjenestdrengene og svingred for at holde Balancen, naar Hjulene slog haardt ned i en Maide.

Et af Spændene havde en Klarinet i Vognen; den rød-blissede Spillemand blæste med oppustede Kinder de skingre Toner ud i den duggede Morgen.

Da denne Vogn svingred forbi de norske Dyr i Kalvekøbet, vaagned de pludselig op, gjorde et Fust til Siden og stødte til Jens, saa Skoene slog ham om Ørerne. Et Par af Vognens Smaapiger bøjed sig ud over Agestolen, peged efter ham og opsig en lys, driliende Latter; en dngiende Tjenestdrenge, der følte sig ovenpaa, vendte sit frlegnede Pjæs imod ham og raabte: „Du kommer for sildig!“

Jens havde selv gaet og tænkt paa det heie Tiden. — Det var da ogsaa urimeligt, som de Kalve kunde gaa og stryge Skanker; en kunde jo knapt slæbe dem ud af Flækken.

Jens greb nu Piskan og lod den falde et Par Gange over de Brogedes knortede Rygge. Men dermed var det gode Forhold ulægelig brudt. Trækkalven stod stædig som en Stolpe. Jens gik fremefter, lagde Tøjret over Akslen og trak af al Magt; Kalvens Hals syntes at forlænge sig til det dobbelte; dens Øjne lukked sig i en Art religiøs Selvpinsel oven over de skjærende Klaptræer; en lang regnbuefarvet Traad hang ned fra dens saglende Muie; kun i en Slags stram Etmarsh bevæged den sig fremad med stive Knæ og udadvendte, strittende Klove. — Sveden hagied ned over Jenses Pande; nu var den sidste Vogn forsvunden bag Stationsbakken; dette maatte jo blive hans fuldstændige Undergang!

Ophidsset og udset drejed han sig om med løftet Svøbe. Men Kalvene, der alle gik paa den ondeste Samvittighed, styrted nu som efter en fælles Aftale baglæns i Grøften, hugged i Klaptræerne og stødte i Rebene, saa et af Forbindelsestøjrene smak midt over.

To Kalve sprængte bort fra Købet og begravet sig under en haansk Brølen i Naboens Mavreager.

Jens tudskræbte af Fortvivelse og Vrede.

En gaa Kjølling i knæsid, broget Underskjørt kom lægtende og skjældende ud fra et Gaardsied i Nærheden og saade en Syndens Sæd af Eder og Forbandelser ud over de brede Agre:

„Satan skal stent i din fials, din maged Dreng, kan du ikke holde ved dine Hoveder!“

De onde Ord mangedoblede ved at kastes tilbage fra Huslængerne.

Jens styrted paa bare Fødder skrækslagen efter Kalvene, bugtende sig hen over Agrenes hvide Flintesten. De vaade Havreaks rammed med ét Slag deres Dug igjennem hans Buxelaar; kun Kalvenes Ører var synlige over Havretoppene; med deres lange begjærige Tunger skummed de langvejs Kjæernerne af Straaet.

Kjøllingen blev ved at halse sønderlidende.

Jens' Øjne stod ham hjælpeløst ud af Hovedet; da saa han med ét Fisker-Thames gaa forbi med Vejen; Thames smed straks sin Medegaaj og vaded ind i Havren; ved forenede Anstrengelser fik de omsider Kalvene ved Mulen; Thames forlod ikke sin lille Ven, før Koblet stod fæstet paa Agren.

„Gud bevares endda, hvor hun tog paa!“ sa Thames og nikked henad den Kant, hvor den kortskjortede Skrussi nu skjævled hjemad mod Gaarden.

„Det var sgi Enkekonen! Ja hun er mi'sæl ikke sed at ta Morgenkys ved!“

Lidt efter tilføjed han:

„Naa, Stafen kunde ikke lade dig slippe i Dag heller! Nej a kjender det!“

A vilde jo tro, du kunde komme tidlig nok, naar du nu skynder dig!“

Thames optog sin Vandring mod Aaen med den vippende Medegaaj pegende fremetter.

En Snæs Alien fra Jens standsed han og lyttede; jow, dei var Lokomotivløjten; det maatte være Ankomsten!

„Bitte Jens, a tror du kommer til at rende alt det, du kan! — — — Har de nu ikke Synd af at lade et Barn komme for sildig, der kun én Gang om Aaret har en bitte Glæde!“ mumled han hen for sig og gik hovedrystende videre.

Og Jens rendte ud af karske Bælg; i Begyndelsen syntes han, at han kunde ta en Bakke i to, tre Spring;

senere blev han mere slap i Haserne; nu og da fik han et Svirp over Taaen af en Flintesten; det fik ham bare til at kaste bedre i for at dulme Smerten.

Nu havde han naaet den brede Stationsbakke; han gik næsten paa Næsen, saadan løb han. Her hvor Synet fremetter var spærret, gav Angsten for at komme for sent ham Vinger:

„A kommer ett med! a kommer ett med!“ hvisked han uherligt for hvert Spring.

Den grønne Skov med Fjorden omkring, de glade Kammerater, Legen, Dansen, Musikken, den dampende Kaffe og den liflige Hvedekage — alt tykkes han nu det forsvandt bag Røgen af det bortdampende Lokomotiv.

Fortumlet af Aandensød kom han op paa Bakkens Top; der var intet Tog at se, og der var saa uhyggelig dødt dernede.

„A kommer ett med, a kommer ett med,“ jog det bestandig igjennem hans Hoved.

Endnu var der dog en Mulighed for, at Toget kunde staa skjult bag den røde Stationsbygning. —

Jow, surenmæl røg det ikke op over Taget?

Jens løb, som havde han lid under Fodballerne, mens de læsthængende Sko ustandselig knalded sammen bag hans Hoved.

Nu svinged Vejen til højre og røbed, at den Røg, der havde indgivet ham Haab, stammed fra et Nabohus.

„A kommer ett med, a kommer ett med!“ stønned han grædende, mens han svinged ind paa Perronen med en rød Tøge for Øjnene.

Aa saa tomt der var her! Hænsene gik roligt inde mellem de blanke Skinner. Stationsklokkens Lædertamp svang blødeligt frem og tilbage i Morgenbrisen.

Jens' Øjne vided sig ud til en unaturlig Størrelse, mens han saa fremetter langs de tomme Skinner og ledted Blikket højere og højere mod den haabløse Horizont.

Stationsforstanderen, en mager Mand med et barskt Ansigt, var kommen ud paa Perronen:

„Skulde du ha været med i Skoven?“

„Ja,“ sa Jens og hulked, sora saa han først nu sin Skuffelse i hele dens Omfang.

„Ja den der vil med Toget, han maa sørge for at komme i Tide,“ sa Forstanderen, som læste han op af et Reglement.

„Ja men a skuld først ha Kalvene ud!“ hulked Jens.

„Er det saa dig, der tjener Slafen Ajlgaard?“

Jens bejaed det.

„Paa Lærer Pedersens indtrængende Anmodning lod jeg Toget holde i fem Minutter over sædvanlig Tid; man havde nok set dig under Vejs — men da du endnu ikke var ankommen — —“

Nu var ogsaa Forstanderens Hustru kommen til:

„Herregud, er han kommen for sent!“ Hun kigged ned i hans forgrædte Ansigt.

„Kom ind til mig og faa en Kop Kaffe!“

Den rare Frue bød ham ogsaa Kage. Jens sad paa den yderste Kant af den fine Sofa og turde knap se op for Generthed, mens han under smaa hikkende Lyde siubred Koppen tom.

Et Øjeblik efter lukked den venlige Frues Dør sig bag Jens'es nøgne Hæle.